

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **I. N.**, zastoupena Mgr. Petrem Míketou, advokátem se sídlem Jaklovecká 18, Ostrava - Slezská Ostrava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 1. 2020, č. j. 18 Ad 17/2014 - 294,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci Mgr. Petru Míketovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 1 573 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 2. 2014, č. j. X, žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila své prvoinstanční rozhodnutí ze dne 23. 9. 2013, č. j. X, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o přiznání invalidního důchodu od data 16. 7. 2001 podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Žalovaná dospěla k závěru, že žalobkyně ke dni 16. 7. 2001 invalidní nebyla.

II.

[2] Žalobkyně podala proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji zamítl rozsudkem ze dne 2. 10. 2014, č. j. 18 Ad 17/2014 - 43. Rozsudek krajského soudu však byl ke kasační stížnosti žalobkyně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 Ads 240/2014 - 14, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[3] Rozsudkem ze dne 14. 7. 2016, č. j. 18 Ad 17/2014 - 138, krajský soud žalobu opět zamítl.

Krajský soud si pro účely přezkumného soudního řízení opatřil posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě (dále jen „posudková komise v Ostravě“) ze dne 14. 8. 2014, doplňující posudek téže posudkové komise ze dne 9. 4. 2015, srovnávací posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Českých Budějovicích (dále jen „posudková komise v Českých Budějovicích“) ze dne 30. 6. 2015 a doplňující posudky téže posudkové komise ze dne 6. 10. 2015 a ze dne 5. 4. 2016.

[4] Z takto doplněného dokazování podle krajského soudu vyplynulo, že k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí byla žalobkyně invalidní pro invaliditu III. stupně, tato invalidita byla stanovena od 20. 1. 2011, přičemž před tímto datem invalidní nebyla. Uvedený závěr učinila posudková komise v Českých Budějovicích ve svém posudku ze dne 30. 6. 2015 a na svém závěru setrvala i v doplňujících posudcích ze dne 6. 10. 2015 a 5. 4. 2016. Podle názoru krajského soudu je v těchto posudcích řádně vysvětlen odlišný posudkový závěr, než jaký učinila posudková komise v Ostravě. Posudek této posudkové komise dostatečně a srozumitelně vysvětlil, proč je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně X1 a nikoliv X2, jak ve svém posudku tvrdila posudková komise v Ostravě. Krajský soud považoval uvedený posudek posudkové komise v Českých Budějovicích, ve znění jeho doplňků, za dostačující, neboť vycházel z veškeré dostupné zdravotní dokumentace žalobkyně i všech žalobkyní předložených lékařských nálezů v průběhu tohoto řízení. Protože se žalobkyně domáhala přiznání invalidního důchodu od 16. 7. 2001, nezbylo krajskému soudu, než opětovně žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. Nejvyšší správní soud tuto kasační stížnost zamítl rozsudkem ze dne 11. 10. 2016, č. j. 7 Ads 172/2016 - 26. Ztotožnil se s názorem krajského soudu a posudkové komise v Českých Budějovicích, která posoudila povahu, závažnost a vývoj rozhodného zdravotního postižení stěžovatelky (X1).

IV.

[6] Nálezem ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. III. ÚS 4160/16, však Ústavní soud naposledy uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu zrušil a vyslovil, že tímto rozsudkem bylo porušeno základní právo stěžovatelky na řádný proces zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Podle Ústavního soudu vznikají vážné pochybnosti o úplnosti

pokračování

a přesvědčivosti posudků posudkové komise v Českých Budějovicích. K určení data vzniku invalidity tato komise setrvala na závěru, ke kterému dospěla již v posudku ze dne 30. 6. 2015, tedy že stěžovatelka je invalidní až od 20. 1. 2011. Až dne 18. 1. 2011 si její zdravotní stav vyžádal hospitalizaci a právě v této době se její zdravotní stav zhoršil natolik, že přestala být schopna výkonu práce. Z dosavadní dokumentace ověřila, že na podkladě vyšetření z let 1978 a 1981 byla stěžovatelka schopna pracovního zařazení úměrného jejím duševním schopnostem. Vyjádření komise k datu vzniku invalidity třetího stupně se v podstatě opírá o datum psychiatrického vyšetření ze dne 18. 1. 2011. Datum návštěvy u lékaře je dle názoru Ústavního soudu nutno kvalifikovat jako datum nahodilé, které ještě nevypovídá o skutečném datu vzniku onemocnění. Toho dne došlo pouze k vyhledání lékařské pomoci. Tento nedostatek je podle Ústavního soudu prohlouben s ohledem na tvrzení stěžovatelky, že z důvodu svého onemocnění nebyla schopna si zajistit odpovídající péči a teprve až její manžel, kterého poznala v roce 2010, jí v tomto směru pomohl. Posudek rovněž nijak nereaguje na námitky, že pro X3 byla již v roce 1998 hospitalizována v Léčebně dlouhodobě nemocných v J. a již v této době jí byla podávána psychofarmaka.

[7] Ústavní soud shledal pochybnosti o datu vzniku invalidity k 18. 1. 2011 rovněž v tom, že podle posudkové komise se zdravotní stav stěžovatelky natolik zhoršil, že přestala být schopna výkonu práce, ačkoli ve znaleckém posudku MUDr. J. M. ze dne 31. 8. 2014 je naopak konstatováno, že při ambulantní kontrole k datu 18. 1. 2011 nebylo popsáno zhoršení zdravotního stavu. Poukázal rovněž na opakovanou zásadní změnu v posouzení a určení onemocnění, které má mít rozhodující dopad na invaliditu stěžovatelky a tedy i na okamžik jejího vzniku. Nejprve bylo rozhodující příčinou X4 a X3. Posléze měla být rozhodující příčinou podle posudkové komise v Ostravě X2 a následně podle posudkové komise v Českých Budějovicích pouze stěžovatelčino X3. Závěr komise v Českých Budějovicích o tom, že ostatní nemoci jsou dlouhodobě stabilizované, však dostatečným způsobem nerozptyluje shora uvedené pochybnosti. S ohledem na uvedené skutečnosti shledal Ústavní soud znalecké posudky posudkové komise v Českých Budějovicích nepřesvědčivé, pokud jde o určení doby vzniku invalidity. Krajským soudem přijatý skutkový závěr o datu vzniku invalidity tak byl založen na nedostatečném dokazování, čímž došlo k porušení ústavně zaručeného práva na řádný proces.

V.

[8] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 7. 2018, č. j. 7 Ads 172/2016 - 61, zrušil rozsudek krajského soudu ze dne 14. 7. 2016, č. j. 18 Ad 17/2014 - 138, věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a zavázal ho k doplnění dokazování v Ústavním soudem naznačených směrech.

VI.

[9] Krajský soud rozsudkem ze dne 9. 1. 2020, č. j. 18 Ad 17/2014 - 294, žalobu stěžovatelky znovu zamítl. Dospěl totiž k závěru, že stěžovatelku nelze považovat za invalidní od 16. 7. 2001, a to ani částečně. Podle krajského soudu se stěžovatelka stala invalidní až od 27. 8. 2010, přičemž se jednalo a doposud se jedná o invaliditu I. stupně.

Uvedený závěr učinila v průběhu řízení posudková komise Ostrava v posudku ze dne 14. 8. 2014 a setrvala na něm i v doplňujícím posudku ze dne 9. 4. 2015. S tímto závěrem se plně ztotožnil i znalec MUDr. Tibor Vicsápi, kterého krajský soud ustanovil; ten v posudku ze dne 10. 9. 2019 uvedl, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky je onemocnění X2, které způsobuje pokles pracovní schopnosti 35% podle kapitoly XIII, odd. A, položky 6b přílohy k vyhlášky 359/2009 Sb. Stejně jako posudková komise Ostrava stanovil znalec datum vzniku invalidity na 27. 8. 2010, z něhož pochází lékařský nález potvrzující toto onemocnění s tím, že jiné datum vzniku invalidity není u stěžovatelky podle dostupné zdravotní dokumentace prokazatelné. Podle názoru krajského soudu znalec přesvědčivým a srozumitelným způsobem vysvětlil, z jakých důvodů nelze souhlasit se závěry posudkové komise České Budějovice ze dne 30. 6. 2015 včetně jejích doplňujících posudků. Krajský soud zdůraznil, že znalec citoval ve znaleckém posudku veškeré dostupné psychiatrické a psychologické nálezy týkající se stěžovatelky, podle kterých nelze usuzovat, že se u ní vyskytují X5, tak jak byly hodnoceny psychiatrem posudkové komise České Budějovice.

VII.

[10] Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“

[11] Stěžovatelka nesouhlasí s názorem znalce, že její X3 není pro invaliditu významné a znalecký posudek považuje za nepřesvědčivý. Poukazuje na zprávy MUDr. B. a Mgr. V., kde je uvedeno, že stěžovatelka není schopna sama nic vyřizovat a uvažuje o sebevraždě, a na vyšetření psychiatra MUDr. H., který stěžovatelčino X3 označil za závažné, a navrhl, aby byl stěžovatelce přidělen status osoby se zvlášť těžkým postižením. Shodně se podle stěžovatelky vyjádřila posudková komise dne 30. 6. 2015, 6. 10. 2015 a 6. 4. 2015. Stěžovatelka také uvedla, že lázeňský pobyt absolvuje vždy se svým manželem, který se o ni po celou dobu stará. Stěžovatelka namítá, že v řízení před krajským soudem navrhovala výslech MUDr. H., aby byly vyjasněny rozdíly ve znaleckém posudku MUDr. Vicsápiho a v závěrech z vyšetření MUDr. H. a posudkové komise v Českých Budějovicích. Krajský soud však tento výslech neprovedl.

[12] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

VIII.

[13] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že souhlasí s výsledky hodnocení funkčního postižení ve znaleckém posudku i s datem vzniku invalidity. Posudek považuje za přesvědčivý a rozsudek krajského soudu za zákonný. Kasační stížnost proto navrhuje zamítnout.

IX.

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud již mnohokrát zdůraznil, že obsah, rozsah a pojetí kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost zdůvodněna stručně, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatelku. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, a ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60).

[17] Předmětem sporu mezi stěžovatelkou a žalovaným je určení data, od kterého byla stěžovatelka invalidní. Stěžovatelka se v žádosti domáhala přiznání invalidního důchodu od roku 2001, žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatelka v roce 2001 invalidní nebyla. Sporným tedy byl toliko okamžik vzniku stěžovatelčiny invalidity.

[18] V daném případě se jedná o třetí rozsudek krajského soudu o žalobě stěžovatelky, přičemž poslední rozsudek, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu s tím, aby krajský soud doplnil dokazování např. znaleckým posudkem, neboť Ústavní soud shledal posudky posudkové komise v Českých Budějovicích nepřesvědčivé a neúplné, pokud šlo o datum vzniku invalidity k 18. 1. 2011. Zároveň se Ústavní soud pozastavil nad opakovanou zásadní změnou v posouzení a určení onemocnění, které má mít rozhodující dopad na invaliditu stěžovatelky.

[19] Krajský soud tedy v souladu s pokynem Ústavního soudu ustanovil znalce v oboru zdravotnictví, odvětví posudkové lékařství MUDr. Tibora Vicsápiho, kterému položil mj. otázky, zda stěžovatelka byla k datu vydání rozhodnutí žalované invalidní, pokud ano, od kterého data invalidita vznikla a co bylo rozhodující příčinou dlouhodobého nepříznivého stavu stěžovatelky. V posudku ze dne 10. 9. 2019 znalec uvedl podrobný přehled dostupné zdravotní dokumentace stěžovatelky včetně dostupných psychologických vyšetření Mgr. V., psychiatrických vyšetření MUDr. B. J., psychiatrického nálezu Ambulance dopravní zdravotnictví a.s. a opakovaných psychiatrických vyšetření MUDr. H. Kromě zdravotní dokumentace stěžovatelky vycházel znalec i z posudků posudkových komisí. Ve své posudkové rozvaze uvedl znalec základní příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky, kterými jsou X3, X2, X4, X6, X7, X8, X9 a X10. Poruchou X3 trpí stěžovatelka podle znalce od útlého dětství; jde o X11 přetrvávající v nezměněném rozsahu až do dospělosti, je trvalého rázu a sama o sobě nevyžaduje lékařskou péči. Do psychiatrické péče se stěžovatelka podle znalce dostala až v listopadu 2010, kdy je popsáno X11. Z průběhu psychiatrických kontrol nelze usuzovat, že se u stěžovatelky vyskytují X5. Podle znalce stěžovatelka trpí X3. X5 netrpí a netrpěla ani před rokem 2010. Míra poklesu pracovní schopnosti

v důsledku samotné X11 ani komplikující X3 by nedosahovala úrovně invalidity. Znalec v této souvislosti popsal příznaky X5 a dodal k tomu, že osoba postižená tímto velmi závažným stavem není rozhodně schopna jezdit na dovolenou, ze které má uspokojení anebo pravidelně jezdit do lázní, na které se těší či luštit osmisměrky, tak jak stěžovatelka při vyšetření uvedla. X5 bývá spojována s opakovanou hospitalizací, postižená osoba při ní není schopna dodržovat léčebné procedury, přičemž suicidální tendence, které jsou jejím projevem, jsou kontraindikací pro lázeňské léčení i z důvodu X3. Podle znalce stěžovatelka trpí X2. Toto postižení znalec považuje za lehké, nicméně s trvajících recidivujícími X2. Postižení X2 u osoby s výkonem práce fyzického rázu je možno považovat za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Stěžovatelka je také léčena dlouhodobě pro X4, což je onemocnění charakterizované záchvaty expirační dušnosti. S ohledem na naměřené normální ventilační parametry s občasnými výkyvy při opakovaných kontrolách je možno X4 považovat za lehkou poruchu.

[20] Znalec za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky označil onemocnění X2. Prvním důkazem o X2 je podle znalce lékařský nález ze dne 27. 8. 2010, podle něhož anamnesticky potíže s X2 začaly u stěžovatelky asi před pěti měsíci před tímto vyšetřením; jiné konkrétní datum nelze zjistit. Tato rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu odpovídá kapitole XIII, odd. A, pol. 6b, přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. Znalec uzavřel, že ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (10. 2. 2014) byla stěžovatelka invalidní v I. stupni invalidity. Míra poklesu její pracovní schopnosti činila 35 % a to i s přihlédnutím k dalším příčinám dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu bylo onemocnění X2. *„Invalidita I. stupně u žalobkyně vznikla k datu 27. 8. 2010, tedy k datu lékařského nálezu revmatologa, který se zdá být v tomto případě nahodilý, avšak jiný důkaz o vzniku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nelze z doložené zdravotní dokumentace žalobkyně retrospektivně identifikovat“*. Znalec se tak ztotožnil se závěry posudku posudkové komise Ostrava ze dne 14. 8. 2014 a doplňujícího posudku téže posudkové komise ze dne 9. 4. 2015 a naopak nesouhlasí se závěrem posudku posudkové komise České Budějovice ze dne 30. 6. 2015, neboť ve zdravotnické dokumentaci stěžovatelky nebyla nikdy popsána X5.

[21] Stěžovatelka nesouhlasí s tím, jak krajský soud posoudil úplnost a přesvědčivost zdravotního posudku.

[22] Posouzení zdravotního stavu stěžovatelky je otázkou odbornou, medicínskou, a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Soud si proto nemůže učinit úsudek o této otázce sám (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2017, č. j. 8 Ads 136/2017 - 35). Krajský soud zcela v intencích zrušujícího nálezu Ústavního soudu ustanovil znalce a uložil mu zpracovat znalecký posudek, v němž se měl vyjádřit k datu vzniku invalidity u stěžovatelky i k určení onemocnění, které má na invaliditu stěžovatelky rozhodující dopad. To znalec také učinil. Krajský soud posoudil znalecký posudek jako úplný a přesvědčivý. Nejvyšší správní soud s ním souhlasí. Z posudku je zřejmé, na základě jakých podkladů a úvah dospěl znalec k závěru ohledně zdravotního stavu stěžovatelky i vzniku invalidity. Posudek obsahuje vedle výčtu lékařských zpráv seznam všech funkčních poruch, kterými stěžovatelka trpí, a následně podrobné vyhodnocení každé této poruchy jako příčiny dlouhodobě nepříznivého

pokračování

zdravotního stavu stěžovatelky. V rámci posudkové rozvahy je pak srozumitelně objasněno, proč považuje znalec X3 a nikoli za X5. Jasně je také uvedeno, že podle dostupných lékařských zpráv se stěžovatelka do psychiatrické péče dostala až v roce 2010. O tom, že by měla být z tohoto důvodu hospitalizována v roce 1998, neexistuje ve zdravotní dokumentaci žádný záznam a ani stěžovatelka o tom žádnou lékařskou zprávu či jiný důkaz nedoložila. Podle znalce zdravotnická dokumentace stěžovatelky neobsahuje žádný záznam o tom, že by stěžovatelka trpěla X5. Znalec přitom vycházel i ze zpráv Mgr. V., MUDr. B. J. i MUDr. H., na které stěžovatelka poukazuje v kasační stížnosti. I závěry obsažené v těchto zprávách znalec v posudku shrnuje a hodnotí. X3 stěžovatelky pak posuzuje v celkovém kontextu všech psychiatrických i psychologických vyšetření, které stěžovatelka absolvovala. Je přitom patrný myšlenkový postup znalce, kterým k závěru o X3 dospěl. Tento závěr nijak nezpochybňuje ani to, že znalec provedl toliko jedno vyšetření stěžovatelky, ani to, že v některých zprávách Mgr. V. a MUDr. B. J. jsou zmiňovány suicidální myšlenky stěžovatelky. Poukazuje-li stěžovatelka na to, že znalec pominul, že lázeňský pobyt absolvuje s manželem, nelze z toho dovodit nic, co by mohlo přesvědčivost znaleckého posudku jakkoli vyvrátit. Předně z posudku neplyne, že by tuto okolnost znalec pominul (naopak významnou roli manžela v životě stěžovatelky znalec zdůrazňuje i ve shrnutí na str. 57 posudku), navíc znalec v posudku uváděl, že stěžovatelka se do lázní těší, čehož by osoba trpící X5 nebyla schopna. Na tento závěr pak přítomnost či nepřítomnost manžela stěžovatelky v lázních nemá žádný vliv.

[23] Nejvyšší správní soud přitom souhlasí s krajským soudem i v tom, že MUDr. H. nebylo třeba vyslyšet, neboť znalecký posudek je dostatečně úplný a přesvědčivý, zprávy MUDr. H. byly podkladem znaleckého posudku, navíc závěry znalce nevyvracejí. Stručné sdělení ve zprávě MUDr. H., že „považuje za indikované“, aby stěžovatelce „byl přidělen statut osob s nárokem na ZTP-P“, pak nijak nezpochybňuje znalecký závěr ohledně duševního postižení stěžovatelky. Pokud MUDr. H. ve zprávě ze dne 22. 2. 2016 uvedl, že se u stěžovatelky jedná o X5, pak je třeba souhlasit s krajským soudem, že v téže lékařské zprávě je uvedeno, že stěžovatelka trpí X1; tedy shodnou poruchou, kterou znalec v posudku hodnotí. Posouzení znalce v posudku je přitom značně obsáhlejší a přesvědčivější, než pouhá jedna věta obsažená ve zprávě MUDr. H. Nebylo tedy třeba MUDr. H. vyslyšet ani opatřovat další znalecký posudek, jak namítá stěžovatelka v kasační stížnosti, neboť duševní porucha stěžovatelky i její závažnost je stanovena dostatečně. Závěr znalce je přitom v souladu i se závěrem posudkové komise Ostrava v posudku ze dne 14. 8. 2014 i v doplňujícím posudku ze dne 9. 4. 2015. Je třeba souhlasit s krajským soudem i v tom, že znalec přesvědčivým a srozumitelným způsobem vysvětlil, z jakých důvodů nelze souhlasit se závěry posudkové komise České Budějovice. Nelze se tedy ztotožnit se stěžovatelkou, že by znalecký posudek nebyl přesvědčivý a že by byl v rozporu s odbornými lékařskými nálezy.

[24] Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s krajským soudem, že znalecký posudek je jednoznačný, určitý, úplný a dostatečně přesvědčivý a tvoří tak dostatečný podklad pro posouzení vzniku invalidity stěžovatelky. Znalec se vypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi a vysvětlil důvod vzniku invalidity I. stupně k 27. 8. 2010; tyto posudkové závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodnil. Znalecký posudek tedy vyvrací pochybnosti nastíněné ve zrušujícím nálezu Ústavního soudu, a to jak k určení rozhodujícího

onemocnění, tak k datu vzniku invalidity. Krajský soud proto nepochybil, pokud z takto dostatečně odůvodněných závěrů znaleckého posudku vycházel. Stěžovatelka se domáhala přiznání invalidního důchodu již od 16. 7. 2001, avšak z úplného a přesvědčivého posouzení rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu stěžovatelky vyplývá, že k tomuto datu invalidní nebyla. Jestliže neexistují žádné lékařské zprávy či záznamy o tom, že by stěžovatelka byla před rokem 2010 z důvodu X3 hospitalizována či vyšetřována, nelze spekulovat, jaký v tu dobu byl stěžovatelčin zdravotní stav a nelze tak dospět k závěru, že stěžovatelka již v roce 2001 byla invalidní. Krajský soud tedy správně poukázal na znalecký posudek, který datum vzniku invalidity stanovil a k důvodům se srozumitelně a přesvědčivě vyjádřil. Krajský soud proto postupoval správně i při určení data vzniku invalidity. Nad rámec uvedeného je třeba poukázat i na to, že žádný z posudků posudkových komisí ani žádná lékařská zpráva o vyšetření stěžovatelky ani žádná jiná listina vůbec nenaznačuje, že by stěžovatelka v roce 2001 mohla mít takové zdravotní obtíže, pro které by mohla být již v tu dobu invalidní. Právě datum vzniku invalidity přitom bylo mezi stěžovatelkou a žalovanou sporné.

[25] Žádný z tvrzených důvodů kasační stížnosti tak nebyl shledán důvodným, a proto Nejvyšší správní soud s poukazem na shora uvedené důvody zamítl kasační stížnost (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[26] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 2 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná úspěšná sice byla, nicméně právo na náhradu nákladů řízení nemá.

[27] Ustanovenému zástupci stěžovatelky Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] v celkové výši 1 000 Kč (§ 9 odst. 2 a § 7 bod 3. citované vyhlášky), k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 273 Kč. Celková odměna ustanoveného advokáta tedy je 1 573 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu